

Abstrakt

Ústředním tématem diplomové práce je vztah filmu a lidské percepce. Film je ryze technickým médiem, které poprvé uvádí obrazy do pohybu. Východiskem práce jsou knihy francouzského kulturního teoretika Paula Virilia a jeho úvahy o filmu a technice. Viriliova pozice je vzhledem ke kinematografii v mnoha ohledech negativní. Technologii viní z hrůz napachaných během světových válek. Kinematografii viní z revoluce vnímání, která vede k rozkladu vidění a rozpadu klasických dimenzí prostoru a času. V mé práci jsou Viriliovy názory konfrontovány s úvahami Viriliova současníka, rovněž francouzského teoretika, Gillesse Deleuze. Deluze chápe film v mnoha ohledech jinak, než Virilio. Také jeho názor na techniku je zcela odlišný. Film po druhé světové válce je médiem, které se již nesnaží o napodobení přirozeného vnímání. Takový film dokáže vyvolat v divákovi šok. Tento šok otevírá nové možnosti myšlení a vnímání a divák tak získává možnost dosáhnout prostřednictvím filmu specifického spirituálního života.